

ДВАТА КОНЦЕРТА НА ГОСТИТЕ ОТ ВАЙМАР

Веднаг след откриването на фестивала пред публиката на Мартенските музикални дни за първи път се представи Ваймарският градски симфоничен оркестър. С двете си програми, изпълнени на 23 и 24 март под диригентството на Лотар Зайферт, той постави успешно начало на концертите на мюждестранните оркестри в програмата на XV русенски музикален празник.

Още първата вечер гостите от Ваймар зарадваха публиката с високия професионализъм на музицирането си и доказаха, че поддържат живи вековните традиции на прославената в европейската музикална култура Ваймарска капела. Оркестърът притежава естествена, богата и уравнивесена звучност, сред която особено се отличават красивите и чисти тембри на медните инструменти. А съчетанието на техническата прецизност на оркестъра с бързина на реакциите му дава прекрасни възможности на диригента за свободно и сигурно музициране.

Младият и енергичен диригент Лотар Зайферт реализира тези възможности в един индивидуален изпълнителски стил, в който основна музикална величина е темпото — подвижно и свободно дишащо. Диригентът, без да се стреми към особено философско или психологическо задълбочаване, подчертава пред всичко движението на тоновия поток и то по-скоро неговата еднопосочност и еднородност, отколкото конфликтна противоречивост.

И в двете концертни програми (в първата от тях бяха включени творби от Д. Тълков, А. Бразинкас, Й. Хертел и Дворжак, във втората — от М. Големинов,

К. Дитрих и Бетховен) естествено и убедително прозвучаха преди всичко произведенията, които дават възможност за еднопосочно лирично или моторно музикално мислене, а драматичните, които изискват по-широко, цялостно обхващане на сложна и вътрешно противоречива музикална логика, бяха повече или по-малко подчинени на една недраматична по същността си интерпретация.

В по-голяма степен вътрешната динамика на протичащото беше постигната в „Сен-темарийска увертюра“ от Д. Тълков — произведение с драматичен характер. А с изпълнението на тази творба в началото на първия концерт, както и на Трите акварела за струнен оркестър от М. Големинов, с който започна програмата на втората вечер, ваймарските гости дадоха израз и на своето внимание към българската музика и показаха способността си да се ориентират в непознатата и малко непривична за тях музика.

Осмата симфония на А. Дворжак, изпълнена в програмата на първия концерт, пока за може би в най-голяма степен достойнствата и на диригента, и на оркестъра: темброво наситеност и гъвкавост на струнните групи, изключително изравнена звучност на дървените и медните инструменти, и главно — пълнота и хармонична уравнивесеност в цялостното, едновременно спокойно и енергично музикално развитие. Тази симфония даде възможност на диригента Л. Зайферт да възпълни убедително своето разбиране за контрастно темпово и динамично,

изграждане на произведенията, и то в мащабите на голям симфоничен цикъл. Художественият успех беше определен и от самата драматургия на симфонията, където конфликтността не е основна движеща сила, а само един оттънк в общия лирично-повествователен тон на музикалното изказване.

Централно място в програмите на Ваймарския симфоничен оркестър заемаха три концертни произведения, които гостите изпълниха за първи път в България. Едното от тях — Концертът за английски рог и оркестър от Карл Дитрих — изпълнено отлично от солиста на оркестъра Фридрих Линднер, представи някои от търсенията на съвременните композитори в ГДР в концертния жанр: интерес към нетрадиционен за жанра солов инструмент и към нетрадиционното му виртуозно третиране; стремеж към симфонизиране на ритмични и мелодични особености на леките жанрове, а от там и към свързване на лека, незаангажираща танцовост с напълно сериозна лирика и дори моменти на трагична патетика.

Концертното за струнен оркестър от А. Бразинкас, както ми се струва, представя някои основни черти на съвременната литовска култура: неговата първа част — кратка поредица от епизоди в светли, приглушени тонове — напомня в общия си характер един разпространен в съвременното изобразително литовско изкуство жанр на малки пастелни пейзажи. Интересният двучастен цикъл на Концертното, в който на поредицата от епизоди в първата част във втората се противопоставя цялост

но енергично моторно развитие, а приглушените тембри се сменят от интензивност на звукоизличането, даде прекрасни възможности както за адекватна интерпретация от страна на диригента Л. Зайферт, така и за прозвона на едно великолюбно професионално качество на музикантите от струнната група: владене на спецификата не само на оркестровото, но и на камерното музициране.

Изпълнителски връх в програмата на първата вечер беше Концертът за малък тропет и струнен оркестър от Йохан Хертел — произведение от средата на XVIII век, от времето на все още не напълно установения класически симфоничен стил, в което Баховият начин на изграждане на концертната форма се свързва с интонациите на новия „чувствителен“ осемнадесети век. В това произведение предизвика радост още самият празничен блестящ тембър на старинния малък тропет. А в ръцете на солиста Лудвиг Гюнтлер този инструмент придоби като че ли неограничени технически и динамични възможности и стана средство за свободно, виртуозно и стилово безпогрешно музикално изграждане.

Дата концерта на симфоничния оркестър от град Ваймар представиха пред публиката на Мартенските музикални дни един състав с отлични професионални качества и високи художествени постижения. Блестящ завършек на концертната програма и спонтанен отклик на задоволството на публиката бяха изпълнените на „Бис“ произведенията от Вагнер: Въвеждане към Трето действие на операта „Лоенгрин“ и Увертюра към операта „Нюрнбергските майстор-певци“.

Юлия БОЕРА
Магдалена МАНОЛОВА